

Maija ~~ita~~ svētdiena.

—Tēds, zils maija svētkenes rīts! Tēvs
ar māti ies uz Kalliniem un ņems
Anneli līdzi. Anneli arī prīka ielā
Lihnamā. Uz Kalliniem! Lai gan
ir zināmi vēl pāris nedēļas, ka viņa
no Ferienes atbrauca Lēnas, ri-
vai līkās nā. Kallini ir jau tālā,
^{un ne gūguz, viņiem jāiet liels ceļš ar jānām,}
tātad arī ceļš un arī mūspēdas.

Atstājoties un tik daudz un ne-
nakānsijs nelēgi. Ceļš garš. Pie būs
vēl tēvam šeris jāstiepi, "brīdina mā-
te, ka ar Anneli tā apmālam lēnā vie-
nā-četrās, te pie Kallpēdas,
te pie bezdelīgactīnas, te pie gailu-
pēda.

Ceļš Anneli nokānsis? Kā tas
var būt! Lai ceļš arī būtu vienk
šūpā garš, viņa. Es naktī rīd
^{valdī. Ja viņa var nokāns, ka ar darbu jūkas}
skaidrā. Lai tātad palau
^{netas.}
Nē, cik als rīd ietams,

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBS

20/875

33517

Brig $\frac{R_2}{2}$

$\frac{4}{4}$

Brig $\frac{R_2}{2}$

3

Rocinas. Lai viņi aug, lai priedes
viena saulīte.

Labo laiku Anneli iet domā. Tur
sare spīlētā pūķe, tur sulīgi baltieši,
bet viņa ^{vēl} brīdina: "Spēva redzē.".
Pāp. Melnā rīsi.

Bet ko nu darīs? Ties ar māti sēgo
Liti gausi gausi. Yet vienās runās. An-
neli aizņirj atņirjot lielu gabalu ceļam
priešā, atņirj ^{to} atņirjot, rīsi kā
runā, kā runā.

Nu nu viņi parisan nogriežas no ceļā.
Saulainā lauku mīnā, pie maista, kup-
la bērza, viņi ~~nosēžas~~ ^{nosēžas} jāle. Ties nom-
lis cepuri, mātei aris lapušini. Tā rīsi
sēd, mugurā pie bērza.

Anneli arī rakstī jāle. Klusa, klusa.
Vai šepet būs tie Kalsini? Lai!

Spēvas de rīsi vienā:

Kapīte neriens vairs nerunā? Mā-
te skatas kaut kur. Kad Anneli liek
savām acīm skriet vienas matam Cij,
Tad tas ^{arī} gauso tālu, augstu. Zilajās,
zilajās sešis.

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAWIENĪBAS MUZEJS

RVLN
33632

Brig R2/2

Tas Kungs? Kuncle apsvieķis uz elķņiem
 un līk savām acīm smieļ To jāsā delec-
 tu ^{patē} celm. Kas Viņš ir? Vai māte Viņš
 vā? - Nē, ne! Tu jau nos. Ar tādām
 acīm jau Viņš neredz. Viņš redz ar citām
 acīm, ar kurām var redzēt dauf, dauf
 brīnīdānu lītn. Tu Viņš ir arī vīrs. Vai
 tas ir bērns perkons, vai tēva vīsmā;
 vai tā ir kārsta saule, vai mūļija cū.
 Vai tas ir nūfu lauks arta vījs, vai
 tas ir meņš, kurā pēļi dēģu kārto.
 Viņš ir tu, un tu, un tu, un kat
 grib, Viņš ir jāsā jird vīds. Tuvāk
 nekā tēvs, tuvāk nekā māte. Nē,
 nekā Viņam apstēpt, nē,
 jateikt! Viņš ir nekā ^{patē} nolasat vīsas
 doenas, kā pupes no pļavas. Viņš ir
 Tas Kungs; ne, šis ir milais Debesu tēvs;
 ne, Viņš ir Viņš! Dauf, dauf vīriem,
^{vīri ir} tēva vīri vīrs vārds, ne ar vienu vārdu ne-
 var pateikt, kas Viņš ir.

Tas Kungs ir Jans. Jans? Jā, šūl
 Kuncle Viņš redz ar savām citām acīm.

~~SAVIENIEAS MUZEJ~~

RVLN
33537

brig R 2 1/2

Vins ir ļaus. Gaus? Ja, daudz. Vins ir
ar ~~runā un laip~~ ~~un mīksts liels~~
~~un ar sarkanu arām acīm. Vins ir liels,~~
liels, liels.

3/3

Brīdī R2/2

38687
BALN

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS
MUZEJS

10
Tāpat jāleksim.

Anuķe pierīpēt vaigu pie zemes, tā
ir valga, kā no saldām asarām. Tā smar-
go kā medus. Clitā, mīļā zēnu!

2
"Zesim nu, bērns!"

Māte ir pīcēlētā, izpurināta sam-
lakatņņa. Opsim.

Nu vai nājas atpūtināji! "Tērs vaicā.
"Durt negribas?"
Ja. Anuķi draki jābūs bert. Bērnu dūles
no jēlta kausa viņu padarīta neizsaka-
mi laimīgu, bet viņa zīns, ka mešā dē-
vina nār, ka jāpaciēšas tūl' kaktimēn.

Tērs jāņem viņas vienu roku, māte
otru. Pāri cēlam, tēns pīpēt sīklā mījas
nu jārcas sūnles veltināji. Anuķe pī-
velk nājas nu abu recakņu rokās,
kā pī poles svārstīdēmās, laišās sūn-
pāri nu sirds viņi pīcēģē lē,
kāp recakņi ļauj tā vāģu darīt. Tā tā-
pēc, ka svētkina. Nu tāpēc tā mešā dēģu pīcē
nu zies apalē pīcēģē nu bezdelīgactinās.